

— Τί ἔτρεξε λοιπόν ;

— Τί νὰ τρέξη. . .

Ὁ Ζάχος ἐσταμάτησεν ἀποτόμως, καὶ ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ ταχέως καὶ μὲ σιγανὴν φωνήν :

— Ἀκοῦς, βρὲ ἀδελφέ ! Αὐτὴ, πρὶν πλαγιάσουμε, ἤθελε, κατάλαβες, νὰ τῆς δώσω τῆς λίρες ! νὰ πιάσῃ τῆς λίρες, νὰ τῆς μετρήσῃ καὶ νὰ τῆς κρατήσῃ, νὰ τῆς ἔχῃ στὰ χέρια της. Γιὰ τῆς λίρες μου, κατάλαβες, μὲ εἶχε πάρῃ. Μά, ποῦ λίρες ; Ἡ λίρες εἶχαν στραγγίσει, πρὶν γείνη ὁ γάμος. Μήπως ἦτο βρούση, μαθές ;

— Λοιπόν ;

— Τὸ λοιπόν, σὰ δὲν εἶχα λίρες, μ' ἔδιωξε. Αὐτὸ ἦτον ὄλο.

Ὁ φίλος ἐπίασε μετ' οἴκτου τὴν κεφαλὴν. Εἶτα μυστηριωδῶς ἠρώτησε :

— Καὶ δὲ μοῦ λές, αὐτὴ ποῦ ἔχεις τώρα, τὴν ἔχεις μὲ στεφάνι ;

Ὁ Ζάχος ἀνυπόμονος ἀπήντησε :

— Μὴ ρωτᾶς ! . . .

ΑΛΕΞ. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

ΑΣΤΕΙΟΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Α ΟΥΔΟΒΙΚΟΣ δ' Α' τῆς Βαυαρίας, φίλος καὶ προστάτης τῶν ὀραίων τεχνῶν καὶ τῶν ὀραίων ἠρωτῶν τοῦ θεάτρου, ὁ διὰ τὴν λατρείαν τῶν ἀρχαίων συναιέσας νὰ γίνῃ ὁ υἱὸς τοῦ Ὁθων βασιλεῦς τῆς ἐρειπωμένης ἐκ τοῦ πολυετοῦς ἀγῶνος νεωτέρας Ἑλλάδος, εἶχε παραιτηθῆ τοῦ θρόνου κατὰ τὸ 1848 ὑπὲρ τοῦ πρωτοτόκου υἱοῦ τοῦ Μαξιμιλιανοῦ καὶ ἐξῆς ιδιωτεύων ἐν Μονάχῳ μὲ τὰς καλλιτεχνικὰς του ἀπολαύσεις καὶ τὴν εὐθυμὸν του φιλοσοφίαν.

Ἡ μεγαλειτέρα θλίψις, ἣν ἠσθάνθη κατὰ τὴν εὐτυχιστάτην αὐτὴν περίοδον τοῦ βίου του, προῆλθεν ἐκ τῆς ἐκθρονίσεως τοῦ Ὁθωνος τὸ 1862· διότι πρὶν ἢ παρέλθωσι 30 ἔτη εἶδε καταρρεῦσαν πᾶν ὅ,τι ὠνευρεῦθη ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἦκουσε λόγους ἀχαριστίας παρὰ τῶν Ἑλλήνων προσβαλόντων καὶ αὐτὸν ὡς γενάρχη τῆς δυναστείας. Καὶ ἐνεθυμήθη τὴν αἰώνιαν ἀλήθειαν τοῦ ἀρχαίου γνωμικοῦ : « Βασιλικὸν γὰρ εὖ μὲν πράττειν, κακῶς δὲ ἀκούειν ».

Ὀλίγον μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Ὁθωνος, ἦλθεν εἰς Μόναχον ὁ πρίγκηψ Βάζας (Wasa) ὑπερεξηκοντούτης, ὅστις ἦτο δεκαπενταετής ὅτε ὁ πατὴρ του τὸ 1809 παρητήθη τοῦ θρόνου τῆς Σουηδίας δι' ἑαυτὸν καὶ τὸν υἱὸν του ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ του Καρόλου τοῦ Π'.

Οὔτος, ὡς γνωστόν, ἀνηγόρευσε διάδοχόν του τὸν Γάλλον στρατάρχην Βερναδότην ἰδρυτὴν τῆς νῦν βασιλευούσης δυναστείας.

Ὁ Λουδοβίκος προσεκάλεσεν εἰς οἰκογενειακὸν γεῦμα τὸν πρίγκηπα Βάζαν, καὶ ὅταν οἱ συνδαιτυμόνες ἐκάθησαν περίξ τῆς τραπέζης, τοὺς ἀπέτεινε τὰς ἐξῆς φράσεις μὲ μειδίαμα σαρδόνιον: «Πρέπει νὰ ὁμολογήσετε ὅτι οὐδέποτε τόσον παράδοξος ποικιλία συνδαιτυμόνων συνῆλθεν ἐπὶ τὸ αὐτό, ὅσον σήμερον περίξ τῆς τραπέζης μου. Ἐδῶ βλέπετε βασιλέα βασιλεύοντα, βασιλέα παραιτηθέντα τοῦ θρόνου, βασιλέα ἐκθρονισθέντα, καὶ βασιλέα, ὅστις δὲν θὰ βασιλεύσῃ ποτέ».

Ἡ ἀπρόοπτος αὕτη προσφώνησις, καίτοι ἤκιστα κατάλληλος διὰ τὴν ὄρεξιν, προσεκάλεσε φαινομενικὴν φαιδρότητα εἰς τοὺς ὁμοτραπέζους, ἐξαιρουμένου τοῦ Ὅθωνος, ὅστις καὶ διὰ τὸ πρόσφατον τῆς ὑπερορίας ἀπὸ χώρας ἀγαπητῆς καὶ διὰ τὴν αἰσχύνην τῆς ἐξώσεως διετήρησε στυγνὴν μελαγχολίαν καθ' ὅλον τὸ γεῦμα.

Ἐκτοτε ἀπέφευγεν ὁ Ὅθων τὰς προσκλήσεις τοῦ γέροντος πατρός του, ὅστις ἐννόει ν' ἀστεϊεύεται μὲ ὅλα τὰ εἶδη τῆς ἀπωλείας τοῦ θρόνου καὶ μὲ αὐτὴν τὴν ἐκθρόνισιν.

Γ. ΑΠ

ANIMA DOLENS

ΕΙΝΕ ἡ ψυχὴ μου ἀλύτρωτα σφιχτὰ - σφιχτὰ δεμένη
μὲ ὅ,τι περνάει καὶ χάνεται, μὲ ὅ,τι ἀγοπεθαίνει...

Καὶ ξέρω ἀπὸ τί πέθανε τὸ ὄοδο ἐχτὲς τὸ βράδυ
ποῦ πάει ὁ ἀγρὸς ποῦ ὑψώνεται ἐπάνω ἀπ' τὰ νερά
γιὰ ποῦ ἀρμενίζον τὰ πουλιὰ ποῦ διάβηκαν ὁμάδι
μὲ τὰ γλυκολαλήματα, μὲ τὰσπρα τοὺς φτερά...

Νοιώθω τῶν ἰσκιῶν τοὺς χοροὺς στὴ λίμνη ἐπάνω - ἐπάνω
ξέρω τί λέει ὁ ἄνεμος στὸ κούφιο τὸ δεισιφύ
τί ψάλλει ἡ μαυροθάλασσα μὲ τὸ σκοπὸ τὸν πλάνο
ὅταν βογγᾷ καὶ δέρεται στὸν ἄμμο τὸν πλατύ...

Κι' ἀκόμα ξέρω πλὴ καλὰ καὶ νοιώθω ἀπ' ὅλα πρῶτα
τί λέει ἡ καμπάνα ἡ πένθιμη ὅταν ἀγορὰ λαλῇ
στὴς ὥρες ποῦ χλωμιάζουνε τοῦ δειλινοῦ τὰ φῶτα,
τῆς ὥρες ποῦ ἕνας θάνατος τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἡ ζωὴ...

Μὰ ὅ,τι περνάει καὶ χάνεται καὶ μ' ὅ,τι ἀγοπεθαίνει
εἶνε ἡ ψυχὴ μου ἀλύτρωτα σφιχτὰ - σφιχτὰ δεμένη...

ΘΡ. ΖΩΪΟΠΟΥΛΟΣ